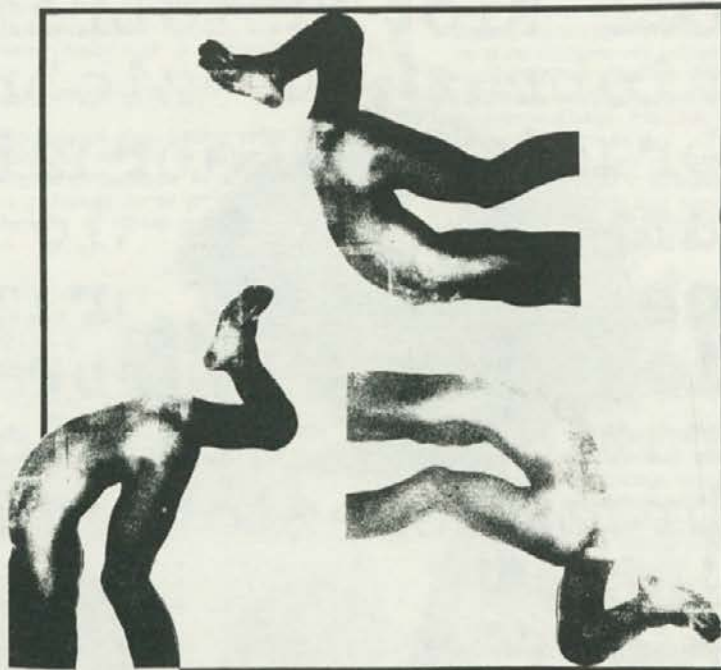

TOMO ŠETOR

VOŽNJA

življenja je vožnja z vlakom
na postaji kjer vanj vstopiš
stoji
ko potegne nisi edini v vagonu
če izstopiš na drvočem
se zagotovo ubiješ
če izstopiš na postaji
in vlak odpelje v isto smer
ne živiš več
ker se je eno življenje odpeljalo naprej
ti lahko mirno gledaš za njim
in se veseliš
ko težki vlak izginja za ovinkom
in počakaš na brzca
ki prispe na cilj pred prvim življenjem
če hočeš
drugače boš sam umrl v neživljenju
nihče tega ne bo vedel
razen
razen tistega ki te bo našel
in takoj nadaljeval pot
in se takoj vrnil v življenje
kjer bo sčvekajl kar je videl
če si bil prisiljen izstopiti
ker na primer nisi imel vozovnice
niti denarja da bi jo plačal na vlaku
boš jezen metal
kamenje na zadnje
vagone
in preklinjal kontrolorja
ali ubijalca za denar
ali zaradi denarja
na vlaku so ljudje
ki se peljejo v isto smer
izstopajo in vstopajo
na različnih
postajah
na vlaku se vsi
potniki med seboj
ne poznajo
in tudi ne vidijo
samo nekateri
ubijalec pa vso vožnjo
teka naprej in nazaj
proti začetku
in proti koncu življenja
da preluknja novice
on vidi vse potnike
vendar vseh ne pozna
rad se vozim z vlakom
sovražim postaje
in luknjača

POPOTOVANJE OD POHUJŠANJA DO POMLAJENJA

(imel sem prijatelje — napotil sem se
iskati njihove sledi)

tam nekje
nič ne vidim
vse zamrzne sredi množice
pogled brez ovinkov
solzne oči

pivnica
lahko se zanesem nate
toplota iz sredine
hodimo v križanke
tam se žgemo po želodcih

(da bi pogledal v nedolžnost)

ameriško sonce nad vietnamom
kadar ne moreš uiti z dirjajočega konja
sladko se cedi limona
nekje je zvezda
plava
ptič po mislih in serje na glavo
seme
na karnavalu je sonce v oči
moja ideja je dišeče cvetje
ne pridam do dna ker ga tvoj vodnjak

nima
zato tudi ne upam kometa vreči vanj
sicer pa je v temnem obrobju mesta
vedno

tako da ptiči ne vidijo več nazaj

(ok)

kmalu bom indijanec
in bom lahko skakal po horizontu
globoko dihal
imel bom prijeten okus
in požalenje
po smrti
na pobočju

LITERARNA PRILOGA

o b r a z i

ŠTEVILKA 3 4.4. 1978

UREDILA: DANILA OREŠEK

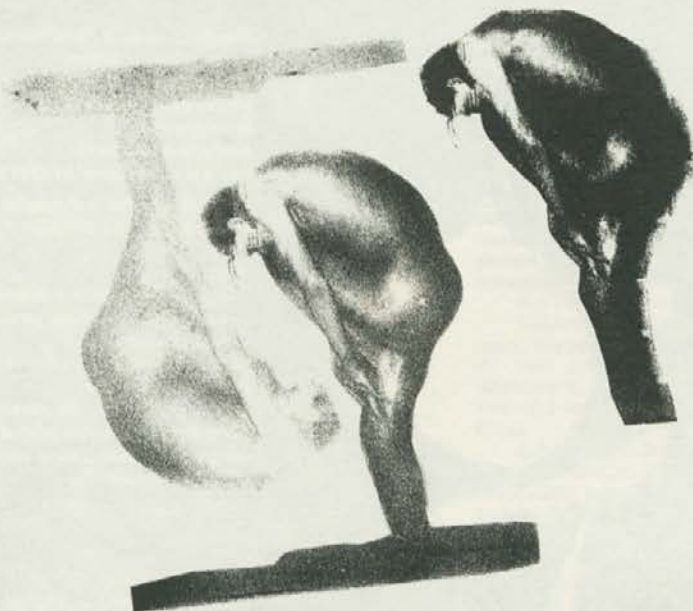
LIKOVNOST IN OPREMA GORAN DEVIDĚ

BENO SREBRE

KLASJE LJUBEZNI

*Kaj stojiš,
luna nebeška tvoj sij,
tvoja lepota me omamlja,
daleč sem,
zrem tja visoko v modro nebo,
luna ti,
tvoj sij.*

*Lasje v vetru ljubezni plapolajo,
kakor klasje,
nebeške oči,
beli zobje,
luna tvoj sij me omamlja.*

*Potoček med skalovjem,
vije se tja v svet,
ptice,
ki letite
zakaj ste mi prepreka.
Njeni lasje,
njeni rjavi
ziatorjavi lasje,
beli zobje,
za poljubom,
njene ustnice.
Kakor klasje,
kakor blag vetrič.*

*Kdo sem,
da zrem,
hodim nasproti
ljubezni narave.
Ustavite,
ustavite mojo pot,
saj je siva,
dolga.
Ustavite mojo pot
med klasjem
klasjem,
večnosti.*

BOLJŠA . . . . CELICA

*Rodiš se le enkrat,
tvoj paradiz je le tvoj,
In preklet bodi človek,
ki ti uniči življenje,
tvoje cilje,
zmogljivosti.*

*Le luna,
samotni hrast,
posušena jelka
vesta kdo sem jaz.*

*Zvezde,
oddaljeni planeti,
neraziskano,
vesolje,
zakaj še živim.*

*Umreš lahko večkrat,
in človek,
ki umre le enkrat
ni človek,
marveč
pohojena
izmučena žival.*

*Le luna,
njeni žarki,
sij rumeni,
njena lepota,
vesta kdo sem jaz.
Umreš,
ni več življenja v
tvojem telesu,
predaš se le večni tvoji temi.*

*Med rojenjem in smrtjo,
je ljubezen,
sovrašтво,
samota in celica temna,
med rojstvom in smrtjo,
je življenje,
tvoje.*

*Življenje ne izpijaš,
sod mogočni,
ljubezni ne predaš se,
ne sovražiš,
samotariš,
boljša zato
celica je temna. . . . .*

Kaj sva

— nič.

Kaj hočeva

— nič.

Zakaj sploh živiva

— za nič.

*Vse je za nič
tudi midva sva zanič.*

*Razbito ogledalo
košček za koščkom mi polzi skozi dlani
skelečo in boli
kristali rdečijo
kri na razbitih koščkih
in na mojih dlaneh.*

Zakaj?

*Droben spodrsljaj popačena kretnja
in ko misliš, da si srečen
se ti zlomi zrcalo
po naključju
razbitine se pomešajo s tvojo krvjo.*

Ti pa samo gledaš

Ničesar ne poskušaš

Ničesar ne ukreneš

Prepuščaš se času.

Pustiš, da teče kri;

da izteče grenkoba

Ti je žal?

*se zavedaš, da imajo v trgovini še veliko
zrcal?!*

bonbon

sladek si!

*mislila sem, a ti nisem rekla
čutila in ljubila, a ne pokazala
. . . . in postal si grenak*

Voda za led

Led za sladoled

sladoled za kavo

kava za kolegico

kolegica zato

kaj pa jaz?

*Plamen sveče rože mrak,
ki se plazí v sobo,
Odhajam za svetlobo.
Pravzaprav ne jaz,
le moje misli
hočejo biti svetle,
ker so nedolžne in čiste.*

*Bela svetloba od rdeče sveče
in mrak, ki se staplja z mrakom v mojem
srcu.*

Ostajam

*kot prilepljena v temi
veščca mi sedi na prsih
in me duši*

misli pa so pri svetlobi

pri sveči, ki gori.

*Nabiram moči, da strem okove
da odvržem mrakobo s svojega telasa,
da premagam stare vešče
da te pozabljam?*

imam kaj pozabiti?

Zakaj se žrem

in se zatekam v spanje?

Nič lepega ne sanjam

glava me boli

ne vem kaj hočem?

Kaj želim?

*Strla bom okove in tabuje
in moje telo bo čisto in nedolžno
kot so moje misli.*

*Takrat ne bom več vzdržala v temi
verige v katere si me vklestil bodo
popustile*

*in bela svetloba
rdeče sveče bo samo moja
in v njenem plamenu bom samo jaz.*

*Ne moreš mi vzeti nasmeha,
ne moreš mi vzeti solz
in bolečine.*

Ne moreš mi vzeti ljubezni. . .

*Vse kar mi lahko vzameš
je tako malo v primerjavi s tem kar
imam.*